

MA

v

HUDEBNÍ FESTIVAL

**VĚČNÁ
NADĚJE**

EVERLASTING

HOPE

MUSIC FESTIVAL

D

E

J

8. ročník
hudebního
festivalu
nejen
tereziňských
autorů

Podzimní část
28. září 2025
27. listopadu 2025

vecnanadeje.org

E

Nadační fond Hudba pro Věčnou naději

Členové správní rady fondu:

Martina Jankovská

Arnošt Polák

Michal Stachník

Výkonná ředitelka: Irma Mrázková

Dramaturgyně festivalu: Kristina Vocetková

Autor textů: Vlasta Reittererová

Grafický design a sazba: Formata v.o.s.

Tisk: Art D – Grafický atelier Černý s.r.o.

vecnanadeje.org

facebook.com/vecnanadeje

instagram.com/festival_vecna_nadeje

OBSAH

4

28/9/2025
SYNAGOGA ŽATEC
MOJŠE BAND

10

27/11/2025
KOSTEL ŠV. VAVŘINCE
POD PETŘÍNEM
MATYÁŠ NOVÁK

18

SOUTĚŽ
3. ROČNÍK
SKLADATELSKÉ SOUTĚŽE
NADAČNÍHO FONDU

28/9/2025 / 19.00
SYNAGOGA ŽATEC
MOJŠE BAND

Michal Paľko / cimbál, zpěv

Jakub Stračina / kontrabas

František Kubiš / akordeon

PROGRAM

Žalmy, pijuty a chasidské niguny bývalé rakousko-uherské monarchie

Adon Olam

tradiční pijut k denní ranní modlitbě

text Šlomo ibn Gabiro, úprava Mojše Band

Teka beshofor, Dovid Brider, Melech chaj vekajam

výběr tradičních nigunů k oslavě vysokých svátků

chasidské komunity v Bobowe

Niezhurytza Khloptzy

tradiční tish nigun (melodie ke stolování)

chasidské komunity chabad v Lubaviči

Nigun Modus be Ahava Raba

Lejb Hirsch Bakonz Chrzanówa

Austerlitzer, Lecha Dodi

rabín Teodor Austerlitz a kantor Samuel Gottschall

(výběr z pramenů neologické synagogy v Prešově

z dvacátých let 20. století)

Shema Israel

ústřední modlitba judaismu, niguny chasidské komunity Sadigura-Krilowitz

Mojsze tanz, Sher, Ketzer nign

instrumentální a simcha niguny (radostné nápěvy)

z bývalé šarišské župy na východním Slovensku

Židovský národ si ve svých komplikovaných dějinách, poznamenaných nepochopením, předsudky a nenávisť, která vedla k neustálé migraci, uchovával kulturní jedinečnost. Kdekoli se Židům podařilo usadit, přijali také prvky místní kultury a vyvinuli tak hudební styl, který spojoval rozmanitost kulturních vrstev přes časovou vzdálenost téměř tisíce let. V habsburské říši žili Židé kromě vlastního Rakouska v menšinách hlavně na území tehdejšího Polska, v Čechách a na Moravě, v Haliči a Uhrách, jejichž severní část zaujímal přibližně území dnešního Slovenska. Tak se ve východní Evropě, kde hudba od nepaměti doprovázela náboženský i všední život, vytvořilo jakési hudební univerzum. V 19. století sehrálo významnou roli ortodoxní hnutí chasidismu, které vzniklo o století dříve. Hebrejské slovo „chasid“ znamená zbožný, chasidské pojetí zbožnosti je prodchnuto radostí, vědomím všudy-přítomné jiskry boží. Zvláštní roli sehrála u chasidů hudba klezmerů, kteří svou hrou doprovázeli svatby, různé oslavy, zábavy.

Žalmy jsou podle významu slova převzatého z řečtiny oslavné písně. Pocházejí z období Prvního (Šalamounova) chrámu, postaveného v 10. století př. n. l., o čtyři století byl později za vlády krále Nebukadnesara II. zbořen. Žalmy jsou chvalozpěvy, nářky, díkůvzdání, meditace, jejich autorství se zhruba z poloviny připisuje králi Davidovi. Rovněž pijut je slovo z řečtiny, znamená poezii, včleněnou do židovské liturgie. *Pijutim* (v množném čísle) náležejí vznikem rovněž do období Šalamounova chrámu. Od středověku vznikaly jejich sbírky, které jim určovaly místo v náboženském obřadu. *Nigun* znamená hebrejsky melodie. Každé židovské společenství si tvořilo vlastní *nigunim* a předávaly se z generace na generaci. V jejich melodické a rytmické složce jsou patrné rozdíly podle území, na němž a pod jakými vlivy vznikaly.

MOJŠE BAND

Soubor Mojše Band čerpá z historického repertoáru. U hudby udržované pouze tradicí lze jen s výhradou hovořit o originálním znění, tomu se však jistě blíží skladby doprovázené akordeonem, kontrabasem a cimbálem. Jindy soubor využívá tradiční skladbu jako základ a obohatí ji zvukem současnosti, včetně elektroniky. Během svých 14 let existence Mojše Band systematicky vytvářel hudbu, která přímo navazuje na starší hudební tradice židovské kultury,

především na svém domovském území. Prostřednictvím vlastního výzkumu a výzkumu zahraničních etnomuzikologů konfrontuje tradiční hudební materiál se současnými trendy v umělé i neumělé hudbě. Díky tomuto přístupu k tradiční hudbě se kapele podařilo vybudovat si jasnou a pevnou pozici na evropské scéně, a to nejen v oblasti židovské hudby, ale i na světové hudební scéně obecně.

Program festivalu

Program uvádí pijut *Adon Olam*, jehož text vytvořil Šlomo ibn Gabirol, židovský filozof a básník žijící v muslimském Španělsku; zemřel roku 1070 ve Valencii. Jeho hlavní filozofické dílo *Pramen života* ovlivněné novoplatonismem bylo přeloženo také do latiny, dochováno je kolem čtyř set jeho básní, světských i určených k liturgii.

Významnou součástí židovské víry tvoří oslava vysokých svátků, desetidenní pokání mezi svátky Rošhašana (židovský Nový rok) a Jomkipur (Den smíření). Ve městě Bobowa v Haliči se v první polovině 18. století utvořila významná chasidská komunita, takzvaný boboverský chasidismus, které měly interpretovat uváděné tradiční niguny *Teka beshofor*, *Dovid Brider*, *Melech chaj vekajam*. Nacionální socialismus komunitu vyvrátil, přeživší obnovili hnutí ve Spojených státech s centrem v newyorském Brooklynu, kde existuje dodnes.

Chasidské uskupení nazývané chabad vzniklo koncem 18. století. Pojem chabad je akronymem židovských výrazů chochma (moudrost), bina (poznání) a daat (vědění). Nigun *Niezhurytza Khloptzy* se vztahuje k místu prvního sídla skupiny v běloruské Lubaviči ve smolenské oblasti.

Lejb Hirsch Bakon (Bacon, 1875–1928), kromě nigugu *Modus be Ahava Raba* autor dalších dvou set skladeb, byl od roku 1905 kantorem ve velké synagoze v Chranzowě v Malopolsku. Od roku 1919 působil pět let jako kantor v Berlíně, poté se vrátil do Chranzowa. „Ahava Raba“ znamená v hebrejštině „velká láska“. Nigun Lejba Hirsche Bakona je vyjádřením stoupání duší do sfér čtyř světů.

V Prešově se dochovaly významné židovské památky. Tamní (neortodoxní) synagoga byla vysvěcena roku 1898. Teodor Austerlitz (1880–?), syn prešovského rabína Meyera Austerlitze, se zasloužil o založení prešovského židovského muzea roku 1931. Samuel Gottschall, prešovský kantor, zanechal úctyhodné hudební dílo, nedávno nově objevené a vydané tiskem.

Ve městě Sadhora (jidiš Sadigura) v Bukovině působila významná chasidská dynastie. Její počátky sahají do roku 1850 a existovala v tomto místě do první světové války, poté ve Vídni a v polské Přemyšli, před druhou světovou válkou přesídlila do Izraele. Modlitba *Shema Israel* (*Šema Jisra'el*) (Slyš Izraeli) je ústřední prvek židovské liturgie. Od nepaměti sloužila k utvrzení víry a měla posilovat duchovní pevnost národa.

Závěr programu rozezná hudební památky ze Šariše. Melodie a tance jsou veselé; dnes je však posloucháme s vědomím tragických osudů židovského obyvatelstva.

ŽATECKÁ SYNAGOGA

Žatecká synagoga byla postavena v letech 1871–1872 v maurském slohu podle návrhu architekta Johana Staňka a vysvěcena rabínem Abrahamem Frankem. Je to druhá největší synagoga v Čechách. V roce 1938 byla synagoga během Křišťálové noci vypálena a přestala sloužit svým účelům. Prostory byly využity jako vojenská nemocnice, později objekt sloužil jako pomocná škola, sklad a v 50. letech jako tržnice. Po nejnutnějších opravách se zde od roku 1998 konaly různé příležitostné akce, při nichž na účastníky zapůsobila vynikající akustika prostoru.

V roce 2013 synagogu a rabínský dům koupil fotograf Daniel Černý z Chomutova, který postupně opravil již více nevyužitých objektů v regionu a vrátil jim smysluplné využití. Potřebná rekonstrukce započala v roce 2020 a v březnu 2024 se nově zrekonstruované „Muzeum a kulturní prostor synagoga Žatec“ otevřelo veřejnosti.

Dramaturgii koncertu na festivalu „Věčná naděje“ jsem velmi pečlivě zvažoval. V první polovině recitálu zazní skladby skladatelů židovského původu, v druhé části kompozice, které jsou odrazem těžkých chvil v životech jejich autorů. Společným pojítkem je základní myšlenka festivalu, tedy věčná naděje. Jak se uvádí v anotaci festivalu, je to naděje, která překoná útlak, nenávisť, nesvobodu, vykořenění a dává prostor kráse, víře a svobodnému životu. Zároveň je to naděje, která pomáhá každému z nás přečkat těžké životní zkoušky. Wolfgang Amadeus Mozart zkomponoval *Sonátu KV 310* v reakci na smrt své matky, *Sonáta* Leoše Janáčka reaguje na smrt mladého dělníka při demonstracích v Brně v roce 1905 a já jsem svoji fantazii na Dvořákovu *Rusalku* skládal v době, kdy moje babička umírala v nemocnici na nákazu koronavirem. Hudba je nedílnou součástí společenského i osobního života a všichni, kteří dokážeme toto poselství vnímat, máme velké štěstí.

Matyáš Novák

27/11/2025 / 19.00

KOSTEL SV. VAVŘINCE POD PETŘÍNEM

MATYÁŠ NOVÁK / klavír

PROGRAM

Felix Mendelssohn Bartholdy

Písně beze slov, op. 38

Con moto

Allegro non troppo

Presto e molto vivace

Andante

Agitato

Andante con moto (Duetto)

George Gershwin

Tři preludia

Allegro ben ritmato e deciso

Andante con moto

Agitato

Rudolf Friml

Suite mignonne / Malá suita, op. 35

Solitude / Samota

Chanson matinale / Ranní píseň

Valse romantique / Romantický valčík

Petite histoire / Drobný příběh

Danse Bohémienne / Český tanec

Un moment de rêve / Chvilé snění

Alfred Schnittke

Pět preludií a fuga

Moderato

Andante

Presto

Lento

Maestoso

Andante

PŘESTÁVKA

Wolfgang Amadeus Mozart

Sonáta a moll, KV 310

Allegro maestoso

Andante cantabile con espressione

Presto

Leoš Janáček

Sonáta 1. X. 1905

Předtucha (Con moto)

Smrt (Adagio)

Antonín Dvořák / Matyáš Novák

Fantazie na operu Rusalka

Felix Mendelssohn Bartholdy (1809–1847) vytvořil bezpočet písní, komorních skladeb, instrumentálních koncertů, programních předeher, psal symfonie, skladby pro nejrůznější komorní obsazení, a také skladby pro klavír, k nimž přispěl i novým druhem, který nazval „písňe beze slov“. Komponoval je v době, kdy se debatovalo o schopnosti hudby vyprávět příběhy, sdělovat ideje, o poetičnosti hudby a o hudebnosti poezie. Když byl Mendelssohn dotázán, co mají jeho „písňe beze slov“ vyjadřovat, odpověděl: „Kdyby mi stačila slova, nepsal bych hudbu. Lidé si obvykle stěžují, že je hudba příliš mnohoznačná, že nevědí, co si při ní mají myslet. Mně tak naopak připadají slova. Pro jejich neurčitost snadno dochází k nedorozumění. Hudba naplňuje duši tisíci lepších věcí než slova.“ Mendelssohn napsal mezi roky 1830–1845 čtyřicet osm *Písní beze slov*. Jsou obsaženy v osmi sešitech, op. 38 tvoří třetí sešit sbírky a tiskem vyšel roku 1837. Věnován je Rose von Woringen, dceři düsseldorfského právníka, který Mendelssohna podporoval. Většina skladeb má prostou třídlínnou formu, obohacenou nepravidelnostmi v utváření stavby period a překvapivými ozvláštňeními harmonické a rytmické složky. Výrazná melodie v pravé ruce jako „zpěvní hlas“ je podpořena hybným doprovodem klavíru, některé skladby obsahují krátkou mezihru či dohru. Jen několik *Písní beze slov* nese kromě tempového označení doplňující název, který připojil autor. K nim patří také *Duetto* šestého čísla z dnes uváděného op. 38 s melodií střídavě ve svrchním a spodním hlase jako poklidný rozhovor. U skladby je uvedena poznámka: „Oba hlasy musejí být velmi výrazně vyzdviženy.“

Rodiče **George Gershwin** (1898–1937) přijeli do Spojených států na konci 19. století s vlnou emigrantů, kteří opustili carské Rusko v době pogromů. Roku 1896 se jim narodil syn Israel (Ira, 1896–1983),

dva roky po něm Jacob (jméno si později změnil na George). Legenda (možná i pravdivá) vypráví, jak šel malý Gershwin po ulici, z otevřeného okna zaslechl kohosi hrát Dvořákovu *Humoresku* a okamžitě se rozhodl, že se stane skladatelem. Navštěvoval hudební školu Charlese Hambitzera (1878?–1918), rovněž emigranta z Ruska. Brzy si přivydělával v hudebním nakladatelství předehráváním písní, nabízených k prodeji kapelám a hudebním divadlům, což byla pro George neocenitelná praxe. Texty písní, které začal komponovat, mu většinou psal bratr Ira a bratři Gershwinové patřili brzy k nejžádanějším autorům broadwayských produkcí. To už byl George žákem Rubina Goldmarka (1872–1936). Také on byl synem emigranta z Evropy, strýc byl proslulý vídeňský skladatel Carl Goldmark a Rubin byl na newyorské Národní konzervatoři jedním z prvních amerických žáků Antonína Dvořáka. Dne 12. února 1924 byla v New Yorku poprvé provedena Gershwinova *Rhapsody in Blue*, dílo na pomezí vážné hudby a jazzu, které vyvolalo nadšení i velké diskuse. Pro Gershwina jako pro mnoho skladatelů jeho doby znamenala integrace jazzových rytmů a harmonií nikoli prohrěšek, nýbrž obohacení. Obsahují je i *Three Preludes* (Tři preludia) z roku 1926. Z původního záměru zkomponovat 24 preludií zůstalo sedm, z nich byla vydána tiskem tři, dvě vyšla v úpravě pro housle a klavír a další dvě vydavatel vyřadil. Bohatě synkopované Preludium č. 1 je ovlivněno brazilskou lidovou hudbou, uplatňuje prvky virtuózní hry v oktávách, stupnicových běžích aj. Harmonický podklad Preludia č. 2 kolísá mezi tónorodem dur a moll a dodává skladbě bluesový charakter, střední část se tempově i výrazově liší. Preludium č. 3 opět pracuje s oscilací mezi tóninami dur a moll, téma tvoří dvě melodie, jako dialog.

Rudolf Friml (1879–1972) se proslavil především jako operetní skladatel, jeho *Rose Mary* či *Král tuláků* byly svého času hity svého žánru. Narodil se v Praze, zemřel v Los Angeles. Jako student konzervatoře udivoval své učitele talentem a iritoval nestálostí a nerespektováním disciplíny. Roku 1901 byl ze školy vyloučen, ale k tomu, aby se stal doprovázečem houslisty Jana Kubelíka, absolutorium konzervatoře nepotřeboval. Roku 1902 vydal nakladatel F. A. Urbánek Frimlův cyklus *Závišovy písně* op. 1 na slova Jana Červenky a zrodil se skladatel. S Kubelíkem se dostal Friml ve svých třídvaceti letech poprvé do Ameriky. Země za oceánem ho lákala natolik, že tam roku 1906 odjel natrvalo a roku 1925 získal americké občanství. Působil nejprve jako korepetitor v Metropolitní opěře a po úspěchu hudební komedie *Firefly* (Světluška), uvedené roku 1911 na Broadwayi, následovaly další. Komponoval také hudbu k baletům a pro film, je autorem klavírního koncertu, děl pro orchestr, pro klavír sólo psal taneční stylizace a další drobnosti. Název skladby *Suite mignonne* (malá, drobná suite) naleznete v dílech řady skladatelů 19. století, dnes už povětšinou zapomenutých, také ale například u Oskara Nedbala, a dodnes je v repertoáru *Suite mignonne* pro dvě flétny a orchestr Jeana Sibelia z roku 1922. *Malou suitu* op. 35 Rudolfa Frimla vydalo roku 1908 lipské nakladatelství Schott. Šest vět je seřazeno podle modelu historických suit jako sled kontrastních částí, jsou to náladové obrázky s programními názvy a mezi nimi taneční stylizace valčíku a polky.

Alfred Schnittke (1934–1998) se narodil v Engelsu na Volze v blízkosti Saratova jako syn novináře židovského původu, matka byla povolžská Němka; už to jako by osud příštího skladatele částečně předurčilo. V letech 1945–1948 působil Schnittkeho otec jako žurnalista ve Vídni a v tomto

městě začal Alfred studovat hudbu, pokračoval v Moskvě v oborech klavír a dirigování a připojil skladbu. Absolvoval roku 1956 *Houslový koncertem*, v rámci postgraduálního studia zkomponoval oratorium *Nagasaki*. Zpočátku čerpal ze zdrojů evropské avantgardy. Za své vzory považoval Dmitrije Šostakoviče, Paula Hindemitha, Arthura Honeggera. V polovině šedesátých let si Schnittke vytvořil osobitý polystylový jazyk. Uvádění jeho děl však trvale provázely odsudky dogmatické sovětské kritiky. Roku 1980 se Schnittke stal hostujícím profesorem Vysoké školy (dnes Univerzity) hudby a divadla ve Vídni a roku 1990 natrvalo přesídlil do Hamburku. *Pět preludií a fuga* pro klavír patří ke Schnittkeho raným dílům z let studií na Moskevské konzervatoři. Tehdy se zabýval studiem klavírních děl Sergeje Rachmaninova a Alexandra Skrjabina, také Fryderyka Chopina a Franze Liszta, jejichž technické prostředky jsou v klavírní sazbě cyklu patrné.

Sonátu pro klavír a moll (KV 310) vytvořil **Wolfgang Amadeus Mozart** (1756–1791) v létě roku 1778 v Paříži, ve zvláště těžkém období. Do hlavního francouzského města jej vyslal otec Leopold, který se stále nevzdával naděje, že jeho syn nalezne stálé místo u nějakého šlechtického dvora. Sám nemohl tentokrát Wolfganga doprovázet a poslal s ním ženu. Matka se synem dorazili do Paříže v březnu, Anna Marie Mozartová však v Paříži onemocněla a 3. července zemřela. Kromě zachovaného autografu sonáty (dnes v Pierpont Morgan Library v New Yorku) s datací „Paříž 1778“ však o vzniku skladby není nic bližšího známo, Mozart se o ní ve svých dopisech otci do Salcburku nezmiňuje. Je zapsána na dvou různých druhých papíru, což by svědčilo o delším časovém prostoru, během něhož na ní pracoval. O okolnostech, za jakých vznikla, vypovídá její charakter. Je první Mozartovou klavírní so-

nátou v mollové tónině. První věta neustále střídá dvě polohy, které se dají vykládat jako návaly vzdoru a žalu. Druhá věta je lyrická, ornamentiku melodické linky lze chápat jako úsměv vzpomínky, také jako zadržovaný vzlyk. Rovněž finální věta je náladově rozpolcená, do snahy vyrovnat se s nezvratností situace stále vstupuje impuls vzpoury.

Vznik jediné klavírní sonáty **Leoše Janáčka** (1854–1928) podnítila tragická událost z doby bojů o českou univerzitu v tehdy převážně německojazyčném Brně. Na 1. října 1905 byl do Brna svolán sjezd (Volkstag) zástupců Němců z Čech, Moravy a Rakouska. České obyvatelstvo reagovalo manifestací, při níž došlo ke střetu obou táborů. Nepokoje se přelily do dalšího dne, zasáhlo vojsko a před vchodem do Besedního domu byl smrtelně raněn truhlářský pomocník František Pavlík. Jeho pohřeb 4. října se stal dalším projevem českého národního smýšlení. Janáček se manifestace 1. října zúčastnil a událost pro něj znamenala silný impuls. Sonáta měla původně tři věty a mimohudební podnět jej vedl při formální výstavbě díla, o výsledku však nebyl přesvědčen a třetí větu – smuteční pochod – ještě před prvním provedením v Klubu přátel umění v Brně 27. ledna 1906 zničil. Při premiéře tehdy zazněly pod názvy „Předtucha“ a „Elegie“ dvě zbylé věty a skladba nesla souhrnné označení *Z ulice 1. října 1905*. Když došlo později k provedení v Praze, odsoudil Janáček v náhlém záchvatu auto-kritičnosti i tyto dvě věty; podle vlastního vyjádření je hodil do Vltavy. Zůstaly našťastí zachovány v opise u první interpretky, klavíristky Ludmily Tučkové. Teprve u příležitosti oslav svých sedmdesátin roku 1924 svolil Janáček k vydání skladby v nakladatelství Hudební matice Umělecké besedy a připojil k ní vlastní motto a věnování: „Bílý mramor schodiště Besedního domu v Brně. Klesá tu zbrocen krví prostý dělník František Pavlík.

Přišel jen horovat za vysoké učení a byl ubit surovými vrahy. Památce dělníka proboděného při manifestacích za univerzitu v Brně.“ První věta ilustruje atmosféru, nabitou rostoucím napětím, vytváří ji tvrdošíjný rytmus a neodbytná figurace, působící jako utkvělá představa. Druhou větu otevírá obměněný motiv první věty jako kontrast mrtvolného ticha. Střídání eruptivních výbuchů a zastavení jakoby v úděsu ústí do závěrečného tichého doznění.

Devátá a předposlední opera **Antonína Dvořáka** (1841–1904) *Rusalka* – a počítáme-li dvojí zhudebnění opery *Král a uhlíř*, pak desátá – byla poprvé uvedena v pražském Národním divadle 31. března 1901. Libretista Jaroslav Kvapil (1868–1950) ji psal původně jako činohru, rozhodl se však nabídnout text ke zhudebnění několika mladým skladatelům, u nichž neuspěl. Dvořáka si oslovit netroufl, pouze prý si tajně přál, aby se Dvořák o textu dozvěděl. Koncem roku 1899 otiskla kancelář Národního divadla v novinách zprávu, že Dvořák hledá nové operní libreto, Kvapil se ohlásil u ředitele Národního divadla a ten zprostředkoval jeho setkání s Dvořákem. Kvapilovy zvukomalebné verše volaly po hudbě a po Dvořákově invenci. Vzniklo dílo, které se stalo druhou nejoblíbenější českou operou po Smetanově *Prodané nevěstě*. V době kompozice *Rusalky* stál Dvořák na vrcholu. Melodické bohatství a mistrovská instrumentace tvoří neodolatelnou atmosféru, struktura opery uplatňuje princip sonátové věty a symfonického cyklu, tématické celky tvoří svět lidí a svět přírody, v obou proti sobě stojí síly dobré a zlé. Parafraze, transkripce a fantazie na melodie z oper sloužily v minulosti k propagaci děl a ke zpestření koncertního repertoáru. A také jako osobní vyznání vztahu k dílu, z nějž upravovatel čerpal, často ve spojení s osobní pohnutkou. Jako v případě skladby Matyáše Nováka.

MATYÁŠ NOVÁK

je absolventem klavírní akademie Incontri col Maestro v italské Imole ve třídě prof. Borise Petrušanského a Hudební akademie múzických umění v Praze ve třídě prof. Ivana Klánského, kde nyní pokračuje v doktorském studiu. Pravidelně se účastní mistrovských kurzů.

Je vítězem mnoha národních a mezinárodních soutěží, z poslední doby je to získání 2. ceny a Steinway Prize na Mezinárodní soutěži Edvarda Griega v norském Bergenu roku 2018, roku 2022 se stal jedním z deseti semifinalistů Mezinárodní soutěže Franze Liszta v Utrechtu, zároveň obdržel diplom finalisty na soutěži Paloma O'Shea Santander International Piano Competition ve španělském Santanderu.

Matyáš Novák se představil v mnoha významných světových koncertních sících jako Carnegie Hall v New Yorku, Grieghallen v Bergenu, National Gallery of Art ve Washingtonu, Tivoli Vredenburg v Utrechtu, Čínská národní knihovna v Pekingu, Rudolfinum v Praze, Palacio de Festivales de Cantabria v Santanderu, The Finnish House of Nobility v Helsinkách, samozřejmě také v Rudolfinu v Praze. Vystoupil s řadou domácích orchestrů (Filharmonie Brno, Janáčkova filharmonie Ostrava, Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Filharmonie Hradec Králové, Severočeská filharmonie, Jihočeská filharmonie, Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín aj.) a v zahraničí (Bergen Filharmoniske Orkester, orchestr Corporación de Radio y Televisión Española aj.) Je zván na domácí a zahraniční hudební festivaly (Pražské jaro, Smetanova Litomyšl, Vinterfestspill i Bergstaden v Norsku, Bratislavské hudební slavnosti, Bangkok International Piano Festival v Thajsku). V letech 2015 a 2016 absolvoval dvě úspěšná koncertní turné po Číně.

V roce 2017 vydal debutové CD s cyklem F. Liszta a obdržel ocenění, které uděluje Center for Musical Excellence v New Jersey (International Performing Arts Grant). V roce 2021 vyšlo ve spolupráci s Wihanovým kvartetem jeho CD s koncerty W. A. Mozarta, k nimž složil vlastní kadence. V roce 2023 natočil Labutí zpěv Franze Schuberta v mimořádně náročném klavírní transkripci Franze Liszta. V témže roce obdržel prestižní cenu Josefa Hlávky pro talentované studenty.

O jeho mimořádném hudebním talentu svědčí také vlastní fantazie a transkripce inspirované díly velkých skladatelů či lidovou hudbou, ale i fakt, že ve svém mladém věku má v repertoáru čtyři desítky koncertů s orchestrem a stovky skladeb pro sólový klavír.

KOSTEL SV. VAVŘINCE POD PETŘÍNEM

Kostel sv. Vavřince pod Petřínem byl původně románskou stavbou z 12. století, kolem roku 1378 byl kostelík goticky přestavěn, po jižní straně byla připojena žebrově zaklenutá loď předsíň, bylo zvýšeno a nově zaklenuto kněžiště. Sakristie po severní straně kněžiště je ještě gotická, vstupní sedlový portálek z presbyteria a klenba sakristie pocházejí až z 16. století. Po třicetileté válce se kostel stal filiálním a byla obrácena orientace kostela, dosavadní vstupní západní románské průčelí prolomil nový triumfální oblouk do nově přistavěného presbyteria, které bylo ještě v první polovině 18. století vrcholně barokně upraveno. Roku 1784 byl kostel zrušen a v letech 1804–1816 přebudován na nájemní dům, který až do roku 1880 byl součástí domu čp. 390. V roce 1935 (nebo 1932) objekt zakoupila Církev československá husitská, ale zamýšlenou přestavbu na kostel neuskutečnila. V letech 1985–1991 proběhla jeho generální rekonstrukce, kostel byl proměněn v koncertní síň při maximálním možném zachování jeho původních architektonických kvalit. V současnosti využívá objekt Pražské jaro k pořádání komorních koncertů a podílí se i na jeho dalším provozu.

PROGRAM JARNÍ ČÁSTI '26

2/2/2026 / 19.30

Gottlieb Wallisch / klavír
Sukova síň Rudolfiny

7/3/2026 / 19.30

Jan Petryka / tenor
Johanna Haniková / klavír
Ineo Quartet

V rámci koncertu proběhne vyhlášení výsledků skladatelské soutěže a provedení vítězné skladby Španělská synagoga

23/3/2026 / 19.30

Petr Matuszek / baryton
Jiří Knotte / klavír
Libeňský zámek

12/4/2026 / 19.30

Pavel Bořkovec Quartet
Uhelný mlýn v Libčicích nad Vltavou

Další v jednání...

Nadační fond Hudba pro Věčnou naději,
pořadatel mezinárodního hudebního festivalu
Věčná naděje vyhláší:

3. ROČNÍK SKLADATELSKÉ SOUTĚŽE

TÉMA SOUTĚŽE: VĚČNÁ NADĚJE

Podmínky soutěže:

- Skladba pro klavír, která nebyla nikdy veřejně provedena
- Každý uchazeč může přihlásit pouze jednu vlastní originální skladbu, která neporušuje autorské právo nebo práva třetích stran
- Dílo musí být proveditelné živě pouze klavírním hráčem
- Délka skladby 8–11 minut
- Partitura musí být odevzdány v běžné západní notaci (grafická notace není povolena)
- Skladba bude přijata ve formátu PDF, elektronická nahrávka ve formátu MP3/WAV
- Soutěž nemá věkové ani územní omezení

Ceny pro výherce:

- Vítězná skladba bude vyhlášena a provedena Johannou Hanikovou v rámci 9. ročníku hudebního festivalu Věčná naděje na jaře 2026 v Praze
- Vítězná skladba bude honorována částkou ve výši 10.000 Kč
- Prezentace skladby a vítěze v průběhu festivalu Věčná naděje a v rámci PR kampaně 9. ročníku festivalu.
- Doprava a ubytování pro vítěze na slavnostní vyhlášení a uvedení skladby
- Vydání notového materiálu skladby nakladatelstvím ČRo

Odbornou porotou 3. ročníku soutěže je hudební skladatel a kytarista **Lukáš Sommer (CZ)**, hudební skladatel a klavírista **Adam Skoumal (CZ)**, členka správní rady Nadačního fondu Hudba pro Věčnou naději **Martina Jankovská (CZ)**, dramaturgyně festivalu Věčná naděje **Kristina Vocetková (CZ)**, hudební skladatel **Yuval Shaked (IL)**, hudební skladatel a klavírista **Lee Bradshaw (AUS)** a klavíristka **Johanna Haniková (CZ)**.

Vyhlášení výsledků soutěže proběhne jako součást koncertu **9. ročníku** Hudebního festivalu Věčná naděje dne **7. 3. 2026** ve Španělské synagoze v Praze. Interpretem tohoto koncertu, a tudíž i výsledné skladby, bude **Johanna Haniková**.

Notový záznam skladby spolu s elektronickou nahrávkou (MP3/WAV), zašlete společně se jménem a Vaším kontaktem (e-mail a mobilní telefon) v elektronické podobě do **31.10.2025 23:59** na e-mailovou adresu irma.mrazkova@vecnanadeje.org.

Z důvodu objektivního hodnocení prosíme o nepodepisování notového materiálu. Tento bude označen číselnou kombinací související s datem zaslání.

VĚČNÁ
NADĚJE

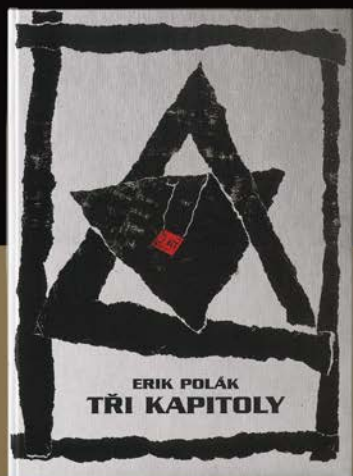
Erik Polák, otec zakladatele Nadačního fondu Věčná naděje, Jiřího Poláka, strávil v Terezíně 2 roky. Bylo mu tehdy 13–14 let. V 80. letech minulého století napsal první část svých zamýšlených pamětí – o své rodině, šťastném dětství, mládí, o životě v Terezíně, o svých kamarádech a vychovatelích, o šťastném návratu z Osvětimi a Friedlandu. Z plánovaného díla pod názvem Tři kapitoly Erik Polák dokončil jen kapitolu první, ta byla vydána vlastním nákladem Jiřího Poláka v roce 2006. Více informací o Eriku Polákovi naleznete na www.erikpolak.cz.

Režie: **Zdeněk Dušek**

Čte: **Daniel Krejčík**

Hudba: **David Dorůžka**

K zakoupení na stránkách Supraphonline.

TŘI KAPITOLY

AUDIOKNIHA

Záštitu nad festivalem Věčná naděje 2025 převzali:
velvyslankyně Rakouské republiky v ČR, J.E. Bettina Kirnbauer
velvyslanec Francie v ČR, J.E. Stéphane Crouzat
ministr kultury, pan Martin Baxa

Generální partner

X ALEFNULA

Další partneři

Státní fond kultury ČR

Podporovatelé

Mediální partneři

Poděkování

členům klubu Podporovatelů
Personal Connect s.r.o.
Linda Štucbartová